

Изборном и Наставно-научном већу
Филолошког факултета Универзитета у Београду

На основу чл. 79. и 80. Закона о науци и истраживањима („Сл. гласник РС”, број 49/19) и чл. 12. и 13. Правилника о стицању истраживачких и научних звања („Сл. гласник РС”, бр. 159/20 и 14/23), Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду на Осмој редовној седници Изборног и Наставно-научног већа одржаној 24.06.2024. године донело је Одлуку о покретању поступка за избор др Драгане Савин у научно звање Научни сарадник.

За спровођење поступка за избор образована је Комисија у саставу:

Др Ксенија Кончаревић, ред. проф. Филолошког факултета Универзитета у Београду (председник),

Др Биљана Марић, ванр. проф. Филолошког факултета Универзитета у Београду (члан), и

Др Маја Павловић-Шајтинац, доцент Филозофског факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици (члан).

На основу увида у приложену документацију и у радове др Драгане Савин, подносимо Изборном и Наставно-научном већу Филолошког факултета следећи

ИЗВЕШТАЈ

Лични подаци и образовање

Драгана Д. Савин рођена је 1976. у Новом Саду.

Филозофски факултет у Новом Саду уписала је 1995. на Катедри за славистику, а дипломирала 2000. године као најбољи студент те генерације са просечном оценом 9,08 (диплома професора руског језика и књижевности, VII/1 степен).

Пошто је академске 2016/17. уписала докторске студије на Филолошком факултету у Београду и са успехом положила све студијским планом предвиђене испите са просечном оценом 9,75, дана 9. септембра 2022. године одбранила је докторску дисертацију *Славистичко дело Димитрија Ђуровића* (ментор: проф. др Ксенија Кончаревић).

Од страних језика служи се на релевантном нивоу: руским (завршене основне студије са дипломом професор руског језика и књижевности), енглеским (ниво Б2, приложен међународни сертификат Универзитета у Кембриџу, 2009), русинским (рецептивно, превасходно у научне сврхе).

Професионално искуство

У току школске 2002/2003. са прекидима уговора о раду Драгана Савин радила је на радном месту секретар Катедре за славистику у Новом Саду, исте школске године волонтирала је у настави (вежбе из предмета Руски 1 и 2, као изборни језик, почетни ниво).

Од 2003. до 2007. радила је као професор руског језика у Основној школи „Душко Радовић“ у Новом Саду, у то време била је спољни сарадник Катедре за славистику у извођењу практичне наставе из предмета Методика наставе руског језика, као и сарадник у организовању и полагању државних испита, који су се полагали у Основној школи „Душко Радовић“.

Године 2006. на предлог Подружнице Славистичког друштва Србије у Новом Саду добила је захвалницу Славистичког друштва Србије „за значајне резултате у настави словенских језика и испољену активност у раду Друштва“.

Од 2007. до данас запослена је у Институту за ратарство и повртарство Нови Сад (институт од националног значаја за Републику Србију, као сарадник за опште послове са преводилачким и административним задужењима). У децембру 2022. добила је звање вишег стручног сарадника у Институту за ратарство и повртарство.

Научни и стручни рад

Досадашња научна истраживања др Драгане Савин кретала су се највише у области историје српске славистике (лингвистичке русистике и лингводидактике), терминологије биотехнолошких наука (пољопривреде), нормативистике и стандардизације српског језика, историје културе Русина и неких мањинских група у Војводини.

Учествовала је у организацији међународног научног скупа: 20th International Sunflower Conference in Novi Sad, Serbia, 20-23 June 2022 (члан Организационог одбора).

Стручни рад др Драгане Савин у Институту за ратарство и повртарство обухватао је превођење са српског језика на руски и обрнуто, затим великог броја научних и стручних радова из делокруга рада Института, патента, инструкција, као и разних жанрова пословне кореспонденције (уговори, понуде, маркетиншке и научне презентације). Богато искуство стекла је у писменом превођењу (између осталог, један је од преводаца и уредник је руског издања монографије *75 година Института за ратарство и повртарство*) и консекутивном превођењу (на јавним скуповима и приликом пословних разговора).

По Одлуци Научног већа Института за ратарство и повртарство од 2011. до 2015. године била је технички уредник часописа *Селекција и семенарство*.

Учешће на научним скуповима

Др Драгана Савин учествовала је са рефератима и саопштењима на следећим међународним научним скуповима у земљи и иностранству:

Русский язык на рубеже тысячелетий. Международная студенческая конференция, 20-21 ноября 2001 года, Иваново (Руска Федерација).

Транскултуралност и библиотеке. 2/16. Међународна научна конференција MELISSA Београд, 29. септембар - 1. октобар 2017.

Библиографија др Драгане Савин

Др Драгана Савин аутор је и коаутор више научних и стручних радова и приказа, публикованих у земљи и иностранству. Како је ово први избор у истраживачко звање, приказаћемо интегралну библиографију кандидаткиње.

Библиографија са приказом остварених научних резултата

Научна критика и полемика у часопису ранга М₂₄ (М₂₇=1)

- 1: Драгана Савин, „З.К. Тарланов, Становление типологии русского предложения в ее отношении к этнофилософии”, *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику*, 2001, vol. 44/1-2, 310-314(М₂₇ - 1 бод)

ЗБОРНИЦИ МЕЂУНАРОДНИХ СКУПОВА (М₃₀)

Саопштење са међународног скупа штампано у изводу (М₃₄=0,5)

2. Драгана Савин, Душанка Мирич, „Социолингвистический аспект сопоставительного метода в 'Грамматике русского языка' Р. Кошутича”. *Русский язык на рубеже тысячелетий. Материалы международной студенческой конференции, 20-21 ноября 2001 года*, Иваново 2002, 118. [рад са међународног скупа објављен у изводу]. (М₃₄ - 0,5 бодова)

ЧАСОПИСИ НАЦИОНАЛНОГ ЗНАЧАЈА (М₅₀)

Рад у водећем часопису националног значаја (М₅₁=3)

3. Драгана Д. Савин, „Димитрије Ђуровић (1882–1945) у часопису Богословље”, *Богословље*, 82/2, Београд, 2023, 17–34. (M₅₁ - 3 бода)
4. Драгана Д. Савин, „Димитрије Ђуровић као лексикограф”, *Српска баштина*, VIII/1, Никшић: Институт за српску културу, 2023, 89–111. (M₅₁ - 3 бода)
5. Драгана Д. Савин, „Руски књижевни језик Димитрија Ђуровића”, *Филолошки преглед*, 49/2, Београд, 2022, 131–145. (M₅₁ - 3 бода)
6. Драгана Д. Савин, „Живот и дело др Димитрија Ђуровића из Петровог Копита (1882–1945)”, *Октоих: Часопис Одјељења за српски језик и књижевност Матице српске – Друштва чланова у Црној Гори*, XI/2, Подгорица, 2021, 141–166. (M₅₁ - 3 бода)
7. Драгана Савин, „Говори општесловенског језика Димитрија Ђуровића”, *Славистика*, 25/2, Београд, 2021, 239–257. (M₅₁ - 3 бода)
8. Драгана Д. Савин, „Раслојавање језика као предмет истраживања у Облицима Радована Кошутећа”, *Српска баштина*, VI/2, Никшић: Институт за српску културу, 2021, 75–88. (M₅₁ - 3 бода)

Рад у часопису националног значаја (M₅₂=1,5)

9. Драгана Савин, „Др Димитрије Ђуровић и његово дело (1882–1945)“, *Летопис Матице српске*, књига 510, свеска 3, септембар 2022, 353–371. (M₅₂ - 1,5)
10. Жарко Б. Велькович, Драгана Савин, „Возможный фракийский гидроним – Бусур на територији племена трибаллов в Восточной Сербии”, *Linguistique Balkanique*, LVII, 2018, 235–238. (M₅₂ – 1,5 бод)
11. Драгана Савин, „Пољопривредна лексика из области оплемењивања сунцокрета – еквиваленти на српском, руском и енглеском језику”, *Селекција и семенарство*, VolXX/1, 2015, 57–64. (M₅₂ - биотехнолошке науке 1,5 бод)
12. Драгана Савин, „Пољопривредна терминологија на руском језику на примеру Института за ратарство и повртарство Нови Сад”, *Селекција и семенарство*, Vol XX/2, 2014, 33–36. (M₅₂ - биотехнолошке науке 1,5 бод)

Рад у научном часопису (M₅₃= 1)

13. Драгана Савин, „Новинско-издавачка установа Руске слово – библиографија књига 2007–2012”, *Interkulturalnost*, 22, Нови Сад, 2021, 109–116. (M₅₃ - 1 бод)
14. Драгана Д. Савин, „Коучинг, тренинг или нешто треће?” *Прилози настави српског језика и књижевности*, IX, Бања Лука, 2020, 93–106. (M₅₃ - 1 бод)

15. Драгана Савин, „Кориснички књижни фонд на русинском језику у Градској библиотеци у Новом Саду”, *Библиотекар*, 2, 2019, Београд, 121–130.(M₅₃ - 1 бод)
16. Драгана Савин, „Пољопривредна струка и најчешће грешке у писању“, *Језик данас*, 11, 2018, Нови Сад, 22-24 (M₅₃ – 1 бод).
17. Драгана Савин, „Русини у Војводини – установе културе”. *Melissa*, 2017, 16/2, Београд, 113–136. (M₅₃ - 1 бод)
18. Драгана Савин, „Хришћанска назаренска заједница у Србији”. *Melissa*, 16/2, Београд, 201–216. (M₅₃ - 1 бод)

Научна критика у часопису ранга M₅₂, M₅₇= 0,3)

19. Жарко Б. Вељковић, Драгана Д. Савин, „Светлана Вјалова и Плач блажене Дјеве Марије”, *Српска баштина*, V/2, Никшић: Институт за српску културу, 2019, 148–160. [Критика].(M₅₇ - 0,3 бода)
20. Драгана Савин, „Ксенија Кончаревић, Језик и религија: појмовник теолингвистике”, *Славистика*, XXII, Београд, 2018, 260–262. (M₅₇ - 0,3 бода)
21. Драгана Савин, „Ксенија Кончаревић, Слободанка Перкучин, Марија Марковић, Митра Рељић, Историја руског књижевног језика (црквенословенско-руска преплитања), Београд: Јасен, 2016”, *Славистика*, XXI, Београд, 2017, 463–467. (M₅₇- 0,3 бода).

Одбрањена докторска дисертација (M₇₁= 6,00)

22. Драгана Д. Савин, Славистичко дело Димитрија Ђуровића. Докторска дисертација, 268 стр., Филолошки факултет, Универзитет у Београду, 2022.

Табела 1. Сумарни преглед вредности индикатора научне компетентности др Драгане Савин

Ознака групе	Вредност (бодови)	Број радова	Укупно бодова
M ₂₇	1	1	1
M ₃₄	0,5	1	0,5
M ₅₁	3	5	15
M ₅₂	1,5	4	6
M ₅₃	1	5	5
M ₅₇	0,3	3	0,9
M ₇₁	6	1	6
M ₃₃	1		
			34,4

Табела 2. Квантитативни услов др Драгане Савин за избор у звање научни сарадник, према категоријама прописаним у Правилнику за област друштвених и хуманистичких наука.

	Категорије	Потребно за звање	Остварено
Укупно		16	21
Обавезни 1	M10+M20+M31+M32+M33+M41+M42+M43 +M44+M45+M51+M52	10	21
Обавезни 2	M11+M12+M13+M14+M21+M22+M23+M24 +M31+M41+M41+M51	7	15

Анализа радова који кандидата квалификују за предложено звање

Научна истраживања др Драгане Савин кретала су се највише у области историје српске славистике (лингвистичке русистике и лингводидактике), терминологије биотехнолошких наука (пољопривреде), нормативистике и стандардизације српског језика, историје културе Русина и неких мањинских група у Војводини.

а) Др Драгана Савин аутор је неколико радова из области историје српске славистике – лингвистичке русистике и лингводидактике прве половине 20. века. У радовима бр. 3, 4, 5, 6, 7 Драгана Савин прати развој мисли једног неправедно заборављеног српског слависте који је иза себе оставио волуминозно и веома разнородно дело, Димитрија Ђуровића (1882-1945), у контексту оновремене научне мисли у Србији и словенским земљама.

1. Међу овим радовима посебну пажњу заслужује рад „Говори општесловенског језика Димитрија Ђуровића”, *Славистика*, 25/2, Београд, 2021, 239–257. – анализа Ђуровићеве докторске дисертације *Говори општесловенског (прасловенског) језика*, која је у прегледима литературе из ове области стицајем околности (дело из 1913, одбрањено у Петрограду, а штампано у Варшави, сачувано је у тзв. Чешком магацину Библиотеке Матице српске и у фондовима четири руске библиотеке – РГБ, РНБ, БАН, МГУ у по једном примерку) била скоро незаступљена, док на њу није скренуо пажњу академик Н. И. Толстој 1984. године. Сам аутор свој докторат не помиње у својој каснијој богатој научној и публицистичкој делатности. Занимљиво је да се ово Ђуровићево дело почело помињати и у новијим руским публикацијама, тако га нпр. помиње А. Д. Дуличенко у делу *Введение в славянскую филологию* из 2014. у поглављима која се баве историјом словенске филологије, словенским народима, савременим словенским језицима, етногенезом, прадомовином Словена. После исцрпног прегледа пропраћеног критичким коментарима, Д. Савин закључује: „Д. Ђуровић је овим делом, у духу младограматичарске лингвистичке традиције свога доба, а посебно руске лингвистичке школе, направио рад вредан помена.

Његова велика ерудиција и широко образовање из области упоредне граматике словенских и индоевропских језика уз знање и познавање већег броја живих и мртвих језика дали су му чврсте основе за бављење тако комплексним и захтевним областима филологије као што су палеославистика и индоевропеистика. У раду долази до изражаја ауторово владање литературом, те се осим познавања лингвистичких законитости првих компаративиста презентује и савремена научна мисао, али се открива и ауторов интерес за књижевност и историју Словена. Иако се из перспективе данашње науке, сто и више година касније, овом делу може понешто и замерити као што је нпр. неконзистентна макроструктура рада, што га чини тешко прегледним, нестабилна научна терминологија, понеки анахрони став, који одступа у објашњењима у односу на савремене ставове науке: о пореклу грађења, настанка или развитка појединих гласова или порекла етнонима, проблем хронологије језичких особина и сл, рад је, свакако, заслужио пажњу научне јавности свога и нашег доба“. Докторат Димитрија Ђуровића је, како показује ауторка, писан у духу, још увек тада доминирајуће, младограматичарске мисли уз примену компаративно-историјског метода, минуциозно и стрпљиво су презентоване фонетске еволутивне промене и уопште фонетски систем прасловенског језика. Присутан је, такође, и прокламовани став младограматичара још из *Манифеста* да је неопходно узимати у обзир материјал савремених језика, посебно дијалеката и говора а да се не треба ограничити само на анализу писаних споменика, уз неку врсту препоруке Остхофа и Бругмана да лингвиста ако може сопственим ушима да чује како тече живот језика то треба да стави испред „нетачне и непоуздане“ писане традиције старих језика. Вредно пажње је и Ђуровићево становиште да диференцијација језика није настала само због географских услова она је и резултат индивидуалне психологије. Атомизам у проучавању појединих појава у језику и ослањање на своје лингвистичко знање и матерњи језик довело је Д. Ђуровића и до помало слободно срочене теорије о блискости пољског језика и једног српског говора, којег он именује као „секавски“ а помиње је у докторату и у публикованом раду *Къ характеристике взаимныхъ отношений между словянскими языками* из 1911. године.

2. Рад „Руски књижевни језик Димитрија Ђуровића“, *Филолошки преглед*, 49/2, Београд, 2022, 131–145 посвећен је анализи првог од два најважнија дела Димитрија Ђуровића, којим је задужио међуратну русистику - његове монографије *Руски књижевни језик, 1931*. У периоду кад излази ово дело русистичка уџбеничка литература није имала велики фонд наслова. *Руски књижевни језик* је трећа граматика која изашла у међуратном периоду. Стога је подухват Д. Ђуровића вредан поштовања како по материјалу и новим приступима које доноси, тако и по обиму и концепцији. Ђуровићева граматика се појављује 17 година после првог издања Кошутевићеве *Грамматике руског језика*. II. *Облици*, а следећа граматика излази 17 година касније чекати следећих 17 година (1948. у Загребу излази граматика Мирослава Кравара). Ауторка детаљно, са великом дозом акрибичности приказује структуру и садржај дела, констатујући да је за своје доба оно било веома модерно и по обликовању и по презентацији материје. Д. Ђуровић као већ искусни предавач на захтевнијим курсевима руског језика конципира *Граматику* на модеран и нов начин, уносећи елементе психолингвистике, етнолингвистике, донекле и социолингвистике у описивању фонетских и граматичких појава. Граматика се одликује опширном и детаљно описаном фонетиком, коју аутор повезује са физиологијом гласова,

потом је дат опис акцента, историјат правописне реформе у Русији и промене које носи нова реформа. Морфологија доноси потребна објашњења неопходна за учење руског језика а Синтакса се одликује опширним разрадом и објашњењима у односу на све претходне граматике. Управо због својих квалитета ова граматика наићи ће на позитивне оцене код новијих истраживача историје српске лингвистичке русистике, Д. Дамљановић, Б. Терзића, К. Кончаревић, Р. Радојчић. Ауторка показује да се Д. Ђуровић приликом састављања *Руског књижевног језика* користио изворима младограматичарског усмерења.

3. Рад „Димитрије Ђуровић као лексикограф”, *Српска баштина*, VIII/1, Никшић: Институт за српску културу, 2023, 89–111 има за предмет *Речник руско-српскохрватског језика*, најзначајније дело Димитрија Ђуровића, којим је задужио српску русистику, али је неоправдано заборављен највероватније због идеолошки обојене критике Р. Лалића после изласка другог издања овог речника 1946. *Речник* је доживео три издања: прво 1936. године, потом 1946. и 2000. што је показатељ колико је овај *Речник* био значајан подухват за своје доба али и актуелан за прекретницу XX и XXI века. Прво издање *Речника* је изашло 26 година после Кошутевићевих *Примера* (1910), а први је који је штампан реформисаном азбуком. Русистичка лексикографија у време публикавања Ђуровићевог *Речника руско-српскохрватског језика* није била толико богата и научно прописана дисциплина. *Речнику* су претходила лексикографска дела: Таса Стојановић: *Ручни речник руско-српскохрватског језика*, Београд 1891 (недовршен), Милош Анђелковић је саставио: *Речник руско-српски*, Београд 1903; Петар Протић: *Учитељ руског језика или Речник руских речи распоређених логичким редом; са фразеологијом и кратким изводом из фонетике и граматике за ученике гимназије а и за друге ученике и самоуке*, Београд 1904, Радован Кошутевић: *Примери књижевног језика руског*. Књига 3: *Речник*, 1910 (2. издање 1911, 3. издање 1926). У поређењу са свим претходним он је најволуминознији, са 30.000 речи. У раду су детаљно описани методолошки поступци и критеријуми којима се Ђуровић руководио при изради свога *Речника*. Ауторка закључује да је овај речник по низу критеријума (одабир лема, њихов број, квалификатори, семантизација, примери контекстуалне употребе, примери употребе у фразеологизмима и паремијама, терминографија) један од најбољих у руско-српској лексикографији до данас (уз Кошутевићев и Станковићев).

4. У раду „Димитрије Ђуровић (1882–1945) у часопису Богословље”, *Богословље*, 82/2, Београд, 2023, 17–34 анализирају се студије и чланци које је Ђуровић објавио у часопису Богословље, у време док је радио као предавач на Православном богословском факултету. Међу њима најзначајнија је студија *Народност старо-црквенословенског језика*. – Богословље, Београд, 3/1928, 3, 223–232; 4, 280–312, која се бави пореклом, односно упоредним мултидисциплинарним приступом у анализирању генезе старословенског језика. Д. Ђуровић проблематику јужнословенског порекла старословенског језика посматра као сплет више чинилаца, полазећи од историјских података, да би преко описа фонетских особина Словена балканског ареала, потом морфолошких одлика српског у односу према старословенском, делимично синтаксичних одлика старословенског и његовог односа према српском и бугарском, одлика народних књижевности, дошао до закључка да је староцрквенословенски (старословенски) језик – источни дијалекат прасрпскохрватског језика. Заговорника ове идеје у савременој палеославистици нема много. Ова студија је по сфери интересовања и садржински

најближа ауторовом раду *О пореклу словенског писма и Говорима опитесловенског језика*, његовој докторској дисертацији из 1913. године.

5. Радови „Живот и дело др Димитрија Ђуровића из Петровог Копита (1882–1945)”, *Октоих: Часопис Одјељења за српски језик и књижевност Матице српске – Друштва чланова у Црној Гори*, XI/2, Подгорица, 2021, 141–166 и „Др Димитрије Ђуровић и његово дело (1882–1945)“, *Летопис Матице српске*, књига 510, свеска 3, септембар 2022, 353–371 посвећени су реконструисању биографије и библиографије Димитрија Ђуровића, који су значајни из више разлога: прво, др Димитрије Ђуровић био је најзначајнији посленик српске славистике из међуратног раздобља после академика Радована Кошутића, и друго, ретки радови о њему и биобиблиографски осврти (од којих су најзначајнији они из пера Д. Аранитовића) не дају ни комплетне, ни увек поуздане податке.

6. Из историје српске славистике је и рад „Раслојавање језика као предмет истраживања у Облицима Радована Кошутића”, *Српска баштина*, VI/2, Никшић: Институт за српску културу, 2021, 75–88, посвећен анализи презентације раслојавања руског језика у *Граматници руског језика* Радована Кошутића. На низу примера из морфологије и морфосинтаксе Драгана Савин показује да Радован Кошутић руском језику не приступа као монолитном феномену, него да сагледава његово раслојавање на социолекатском, дијалекатском, функционалистичком и индивидуалном плану (маркантне у језику појединих писаца). О томе колико је приступ Р. Кошутића ишао испред свог времена говоре, како закључује ауторка, и (у недостатку дефинисане терминологије) спојени који се често сусрећу у случајевима када се наводе различити примери социолеката попут: „у говору образованих људи” („у језику образованих кругова,” „у живом говору образованих људи”, „говор образованих Московљана” и тако даље) или у простом говору” („у простијем говору”) итд. Велика Кошутићева ерудиција и одлично знање руског и других источнословенских језика ће утицати и на честу употребу примера у коме се описују граматичке појаве својствене појединим руским дијалектима или савременим источнословенским језицима – украјинском и белоруском. Ауторка као методолошко полазиште узима концепцију новосадске социолингвистичке школе на челу са акад. Милорадом Радовановићем.

6) Из области терминологије биотехничких наука – пољопривредне струке – истичемо два рада посвећена преводној терминологији из делокруга истраживачког рада Института за ратарство и повртарство у Новом Саду („Пољопривредна терминологија на руском језику на примеру Института за ратарство и повртарство Нови Сад”, *Селекција и семенарство*, Vol XX/2, 2014, 33–36) и посебно оплемењивања сунцокрета („Пољопривредна лексика из области оплемењивања сунцокрета – еквиваленти на српском, руском и енглеском језику”, *Селекција и семенарство*, VolXX/1, 2015, 57–64). Ови радови ускостручног су карактера и настали су као резултат вишегодишњег искуства у области писменог и усменог превођења на релацији руско-српски и у мањој мери енглеско-српски. Еквиваленти су одабрани из угла познавалаца пољопривредне струке и у великој мери употпуњују грађу присутну у руско- српским и српско-руским речницима. Њима близак је и рад „Пољопривредна струка и најчешће грешке у писању“, *Језик данас*,

11, 2018, Нови Сад, 22–24, који спада у домен србистичке ортографске нормативистике, са низом опсервација о неправилностима у писању термина из пољопривредне струке и предлозима за уједначавање правописних решења.

в) Кандидаткиња је у два рада пружила допринос расветљавању историје културе и битних обележја идентитета Русина у Војводини („Русини у Војводини – установе културе”. *Melissa*, 2017, 16/2, 113–136 и „Новинско-издавачка установа Руске слово – библиографија књига 2007–2012”, *Interkulturalnost*, 22, Нови Сад, 2021, 109–116). Рад о установама културе Русина у Војводини приказује њихов историјат и савременост, и о његовом значају сведочи и податак да је цитиран у часопису Русинистични студије 2024. године (рад Д. Марчока и М. Цапа, 2 пута). Са подручја идентитета мањинских верских заједница је и рад о „Хришћанска назаренска заједница у Србији”. *Melissa*, 16/2, Београд, 201–216, који укључује и историјске и савремене апекте овог протестантског духовно-обновитељског покрета посебно масовног и утицајног у Војводини, који је битно утицао на увођење српског језика у богослужење Српске православне цркве. Рад „Новинско-издавачка установа Руске слово – библиографија књига 2007–2012” такође је значајан прилог систематизацији и инвентаризацији стваралачког доприноса водеће русинске издавачке куће у Војводини.

г) Најзад, не и на последњем месту, палеославистичка и етимолошка знања која су јој била неопходна за сагледавање великог дела опуса Димитрија Ђуровића кандидаткиња је применила и на анализу порекла хидронима Бусур на територији Пиротског округа, у раду написаном у коауторству са Жарком Б. Вељковићем, Драгана Савин, „Возможный фракийский гидроним – Бусур на территории племени трибаллов в Восточной Сербии”, *Linguistique Balkanique*, LVII, 2018, 235–238. Овај рад цитиран је два пута током 2022. у радовима Ж. Вељковића и Л. Васиљевић.

д) Будући да се за избор у звање научног сарадника сагледава и докторска дисертација, овде ћемо укратко приказати њен значај и научни допринос. У докторској дисертацији *Славистичко дело Димитрија Ђуровића*, одбрањеној 2022. на Филолошком факултету у Београду, Драгана Савин уложила је изузетан труд да реконструише, а затим и прикаже комплетан опус овог изузетно плодног ствараоца. У ту сврху прегледала је веома разноврсне изворе (понајвише архивску грађу, рукописе, заоставштину Димитрија Ђуровића похрањену у Матици српској, периодичку у којој је објављивао, првенствено из међуратног периода, као и његове монографије, уџбенике, речнике, али и литерарна дела); међу њима је најдрагоценији увид у његову докторску дисертацију *Говори опитесловенског (прасловенског) језика*, која је у прегледима литературе из ове области стицајем околности (дело из 1913, одбрањено у Петрограду, а штампано у Варшави, сачувано је у тзв. Чешком магацину Библиотеке Матице српске и у фондовима четири руске библиотеке – РГБ, РНБ, БАН, МГУ у по једном примерку) била скоро незаступљена, док на њу није скренуо пажњу академик Н. И. Толстој 1984. године, као и у његове научне монографије, студије и расправе објављиване у земљи и иностранству у часописима разних профила: филолошким, војноисторијским, теолошким, књижевним. Стога је добијена слика и богатија и сложенија него што би била она добијена само на основу филолошке периодике. Треба истаћи да је овај посао био и велики и мукотрпан – број радова анализираних у дисертацији, а прикупљених из рукописних и штампаних извора

износи 130 (само посебних издања било је 31). Друга вредност овог дисертационог истраживања јесте брижљиво ишчитавање Ђуровићевих радова од првих, палеославистичких, до последњих, научно-популарних, уз њихово стављање у историјски контекст. Будући да је од једног од његових првих радова на руском прошло и више од сто година, његово стваралаштво анализирано је и кроз преглед тадашње научне мисли са европских и домаћих простора уз осврт на савремене погледе на проблематику којом се бавио. Дисертација пружа значајне теоријске доприносе историји српске славистике. У приступу научним делима Димитрија Ђуровића њихов значај и оцена њихове валидности зналачки су стављени у контекст српске славистичке сцене међуратног и поратног периода, али и у шири словенски и европски контекст тога доба, док су бројни Ђуровићеви научно-популарни радови описани и валоризовани као допринос руско-српским културолошко-језичким, етнографским и књижевим везама. Дисертација је цитирана у часопису *Славистика*, 2023, аутор К. Кончаревић, два пута, са афирмативним приказом значаја дисертације за савремена истраживања историје српске славистике у оквиру рада (стр. 42–43).

Цитираност радова Драгане Савин износи 5 хетероцитата, што се може оценити као позитивно постигнуће будући да се мали број истраживача бави проблематиком за коју се определила Драгана Савин, али пошто су сви цитати регистровани 2022, 2023. и 2024. године, сматрамо да је ово добар показатељ и да он сведочи о њеном истраживачком успону који региструје и заинтересована научна јавност.

Коауторски радови у опусу Драгане Савин су малобројни (само два рада са по једним коаутором, 2001. и 2018. године).

ЗАКЉУЧАК

На основу података изнетих у овом Извештају, може се закључити да др Драгана Савин спада у лингвисте са јасно профилисаним интересовањима. Основно подручје њеног интересовања и по броју и по рангу публикованих радова јесте историја српске славистике (лингвистичке русистике и лингводидактике), што је и област из кога је написала веома савесно и зрело урађену докторску дисертацију. Следе терминологија и терминографија биотехничких наука (пољопривреда), културна историја, савременост и идентитет Русина и других мањинских заједница у Војводини, србистичка нормативистика, ономастика.

Будући да је историја српске славистике млада научна дисциплина која се тек осамостаљује као засебна област, Драгана Савин је својим радовима плодносно утицала и утиче на профилисање ове дисциплине и на ширење њеног утицаја међу домаћим и страним славистима, што потврђује и цитираност на страницама *Славистике*, угледног часописа ранга М 51, који се налази и на Ерих+ листи и на листи Међународног комитета слависта. Бавећи се, између осталог, терминолошком лексиком из сфере биотехничких наука – пољопривреде и нормативистичким питањима у овој области, кандидаткиња се успешно реализује и као терминолог, терминограф, нормативиста, афирмисањем русинске

и других мањинских култура на тлу Војводине доприноси изграђивању мултикултуралности и религијске толеранције на територији наше северне покрајине.

На основу свих изнесених података, Комисија сматра да **др Драгана Савин** испуњава све прописане критеријуме и стога **предлаже Већу да је изабере у звање научног сарадника.**

Комисија:

Др Ксенија Кончаревић, ред. проф. Филолошког факултета у Београду

Др Биљана Марић, ванр. проф. Филолошког факултета у Београду

Др Маја Павловић-Шајтинац, доцент Филозофског факултета
Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици